

Sygn. akt I CSK 1969/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko E. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt I AGa 16/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 listopada 2019 r. w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko E. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7.10.2020 r., II CSK 670/19; z 24.02.2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny,

nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., tj. istnienie istotnego zagadnienia w sprawie oraz oczywistą zasadność.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). Skarżący obowiązany jest wykazać, że jego wyjaśnienie jest konieczne także dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostaje w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art.

398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11). Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

Zagadnienia prawne przedstawione w skardze nie mają charakteru abstrakcyjnego. Odnoszą się do podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia wiążąc się z jego odmienną oceną. Skarżący wskazał, że zagadnienia prawne sprowadzają się do wyjaśnienia kwestii czy w sytuacji, w której pozwany jako wierzyciel nie miał fizycznej możliwości uzyskania informacji z uwagi na brak zamieszczenia na serwerach ftp danych odczytowych dotyczących rzeczywistej ilości dostarczanej powodowi energii elektrycznej za okres od miesiąca stycznia 2012 r. do miesiąca września 2012 r., to bieg terminu przedawnienia wzajemnego roszczenia pieniężnego pozwanego jako wierzyciela z tego tytułu rozpoczął się i winien być liczony najpóźniej od miesiąca grudnia 2013 r., mając na uwadze, że warunkiem rozpoczęcia przedawnienia jest uprzednia wymagalność roszczenia. Nadto wskazał, że zagadnieniem takim jest rozstrzygnięcie, czy mając na uwadze zapis pkt 5.3.1.6.5 Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Przesyłowej, zgodnie z którym: „Korekty rozliczeń są realizowane dla poszczególnych dekad w określonych miesiącach kalendarzowych, zawierających się w okresie korygowania. Po upływie okresu korygowania rozliczenia są uznawane jako ostateczne” w przypadku, w którym nie doszło do zamieszczenia prawidłowych danych odczytowych na serwerach FTP przez powoda, zasadnym jest uznanie, że rozliczenia w tym zakresie są ostateczne i tym samym roszczenie o zapłatę pozwanej jest przedawnione a ponadto czy nie jest naruszeniem art. 5 k.c. zapis umowy sprzedaży, że pozwany jako sprzedawca miał prawo dokonać korekty uprzednio wystawionych faktur vat powodowi jako odbiorcy z tytułu dostawy energii elektrycznej za cały okres nieprawidłowości nieobjęty przedawnieniem, przy jednoczesnym niezamieszczeniu ostatecznie na serwerach FTP prawidłowych

danych odczytowych; względnie ich zamieszczeniu dopiero po dacie 3 korekt w trybie m + 2, m+ 3 oraz m + 15, w której korekty odczytowe stały się ostateczne.

Przedstawione przez skarżącego zagadnienia nie mają cechy istotności. Nadto wiążą się z ustaleniem stanu faktycznego i jego oceną. Zagadnienia te nie mają charakteru ogólnego, dotyczą konkretnego przypadku pozwanego i jego przeświadczenia o niewłaściwej ocenie materiału dowodowego. Zagadnienie prawne, w rozumieniu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno tymczasem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie szczegółowych elementów podstawy zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Konstruowane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie prawne winno znajdować oparcie w ustalonym stanie faktycznym sprawy. Tymczasem z ustaleń sądu meriti nie wynika aby ustalając stan faktyczny sąd pierwszej instancji przyjął, że dane odczytowe za rok 2012 były zamieszczane na serwerach FTP mimo ich faktycznego przesyłania pozwanemu przez powoda drogą mailową, a zamieszczanie na serwerze FTP danych odczytowych następowało wyłącznie w trybie korekt m+2, m+4 i m+15. Sąd ustalił, że strony umówiły się na rozliczanie ilości sprzedanej powodowi energii w 2012 roku na podstawie przekazanych bezpośrednio przez powoda odczytów energii elektrycznej oraz sumy wskazań energii zużytej przez odbiorców T.. Za wszystkie miesiące 2012 roku pozwany wystawił powodowi faktury korygujące, na podstawie danych ostatecznych uzyskanych przez pozwanego od podmiotów odpowiedzialnych za bilansowanie.

W orzecznictwie podkreśla się, że bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie bezterminowe rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie to stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony wezwał dłużnika do wykonania zobowiązania w najwcześniejszym możliwym terminie. Dzień ten jest odległy od daty powstania zobowiązania o okres niezbędny do spełnienia świadczenia, przy założeniu, że dłużnik działałby - uwzględniając całokształt okoliczności rzutujących na wykonanie zobowiązania - bez nieuzasadnionej zwłoki (postanowienie SN z 17 października 2008 r., I CSK 100/08). Nadto w uchwale z 5 listopada 2014 r.,

III CZP 76/14 Sąd Najwyższy przyjął, że wierzytelność jest wymagalna w rozumieniu art. 498 § 1 k.c. w terminie wynikającym z art. 455 k.c.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga z kolei wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08; z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01; z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że oczywistej zasadności skargi upatruje się w kwalifikowanym naruszeniu art. 378 § 1 w zw. z art. 382 i art. 380, w zw. z art. 207 § 6 w zw. z art. 232 w zw. z art. 278 § 1 w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. poprzez uznanie przez sąd II instancji zasadności oddalenia przez sąd I instancji wniosków dowodowych strony pozwanej zawartych w treści pisma z dnia 16.08.2017 roku jako spóźnionych, podczas gdy możliwość i konieczność ich powołania powstała w związku z wnioskami wynikającymi z opinii biegłych; a nadto art. 368 § 1 pkt 4 w zw. z art. 368 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez ponowne oddalenie przez sąd II instancji wniosków z uwagi na prekluzję dowodową, a nadto z uwagi na fakt, iż wnioski, zdaniem Sądu, nie miały dla rozstrzygnięcia sprawy istotnego znaczenia.

Twierdzenia skarżącego w tym przedmiocie są chybione. Nie wykazał on bowiem, że doszło do naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, które spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sąd Apelacyjny wyjaśnił przyczyny, które uzasadniały oddalenie

wniosków dowodowych pozwanego i nietrafione jest traktowanie oddalenia wniosków dowodowych jako kwalifikowanego naruszenia prawa procesowego.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7, w zw. § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

[as]